ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI της 7ης Οκτωβρίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Το Tribunal de grande instance του Saint-Brieuc (Γαλλία) ερωτά το Δικαστήριο αν ορισμένοι εθνικοί κανόνες που αφορούν την οργάνωση των γεωργικών αγορών συμβιβάζονται με το κοινοτικό γεωργικό δίκαιο και με τους κανόνες ανταγωνισμού που προβλέπει η Συνθήκη της Ρώμης.

Στη Γαλλία ο νόμος 933 της 8ης Αυγούστου 1962 που συμπληρώνει το νόμο περί γεωργικού προσανατολισμού [JORF (Επίσημη Εφημερίδα της Γαλλικής Δημοκρατίας) της 10. 8.1962, σ. 7962], προβλέπει τη δυνατότητα συστάσεως ενώσεων παραγωγών με σκοπό «τη θέσπιση, εντός των ορίων της αρμοδιότητάς τους και των εξουσιών τους, κανόνων ως προς την οργάνωση και τη ρύθμιση της παραγωγής και της εμπορίας, τη σταθεροποίηση των τιμών..., και τον προσανατολισμό της δραστηριότητας των μελών τους στις απαιτήσεις της αγοράς» (άρθρο 14). Οι εν λόγω ενώσεις είναι εξουσιοδοτημένες να συγκροτούνται σε «οικονομικές επιτροπές» με σκοπό την εναρμόνιση, στο πλαίσιο συγκεκριμένης γεωργικής περιφέρειας, των κανόνων που έχουν θεσπίσει και που αφορούν τον ίδιο τομέα· οι επιτροπές δε στις οποίες αναγνωρίζεται κάποια πείρα μπορούν να επιτύχουν την έκδοση υπουργικής αποφάσεως που να καθιστά ορισμένους κοινούς κανόνες υποχρεωτικούς erga omnes, δηλαδή ακόμη και για τους παραγωγούς της ίδιας περιοχής που δεν συμμετέχουν σε ένωση. Εξάλλου, η απόφαση μπορεί να επιτρέπει στην επιτροπή να «εισπράττει δικαιώματα εγγραφής και εισφορές καθοριζόμενες βάσει της αξίας των προϊόντων ή σε σχέση με την καλλιεργούμενη έκταση ή ακόμη βάσει και των δύο αυτών παραμέτρων» (άρθρο 17).

Βάσει λοιπόν του εν λόγω νόμου, η εφαρμογή ορισμένων κανόνων που θέσπισε το Comitée économique agricole des fruits et légumes de Bretagne επεξετάθη με απόφαση της 27ης Ιουλίου 1966 επί του συνόλου των παραγωγών κουνουπιδιού και αγκινάρας της περιφέρειας ενώ με άλλη απόφαση της ίδιας ημέρας επεξετάθη και επί τωνπαραγωγών πρώιμης πατάτας. Οι κανόνες αυτοί επέβαλαν στους παραγωγούς την υποχρέωση: α) να δηλώνουν κάθε έτος την καλλιεργούμενη έκταση για το καθένα από τα εν λόγω προϊόντα· β) να τηρούν τους κανόνες (οι οποίοι χαρακτηρίζονται ως «ποιοτικοί») όσον αφορά την ταξινόμηση, το βάρος και την εμφάνιση· γ) να πωλούν το σύνολο της παραγωγής τους δημοσίως και σε αγορές που έχει εγκρίνει η επιτροπή· δ) να τηρούν τον κανόνα της «τιμής αποσύρσεως» υποχρεούμενοι να καταβάλουν τις αντίστοιχες εισφορές στο ταμείο της επιτροπής προς στήριξη του συστήματος αυτού· ε) να καταβάλλουν εισφορές υπέρ ειδικού ταμείου για τη χρηματοδότηση δραστηριοτήτων διαφημίσεως και προβολής.

Κατά τον έλεγχο σχετικά με την τήρηση των υποχρεώσεων αυτών, το Cerafel διαπίστωσε ότι ο Le Campion, παραγωγός κουνουπιδιών, που δεν ήταν μέλος της ενώσεως, παρέλειψε να ανακοινώσει τις εκτάσεις που καλλιεργούσε και δεν κατέβαλε τις εισφορές για τις περιό-

* Μετάφραση από τα ιταλικά.

δους 1979-1982. Ο Le Campion, κατά του οποίου ασκήθηκε αγωγή, υποστηρίζει ότι η επέκταση της εφαρμογής των κανόνων που θέσπισε το Cerafel σε όλους τους παραγωγούς της περιοχής είναι ασυμβίβαστη με τις αρχές του άρθρου 39 της Συνθήκης ΕΟΚ και με τους κανόνες περί κοινής οργανώσεως αγοράς. Πέραν αυτού, ελλείψει ρητής εγκρίσεως εκ μέρους της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι διατάξεις του νόμου 933 πρέπει να θεωρηθούν αντίθετες προς την αρχή της « ανοικτής αγοράς » που προβλέπεται στο άρθρο 85 και επόμενα της Συνθήκης.

Το Tribunal de grande instance του Saint-Brieuc ανέβαλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως και με Διάταξη της 2ας Ιουλίου 1985 υπέβαλε στο Δικαστήριο ερώτημα το οποίο συνοψίζω ως εξής: μπορεί μία γεωργική οικονομική επιτροπή να ζητήσει την εξαίρεσή της από την εφαρμογή της αρχής του ελευθέρου ανταγωνισμού του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης για να επεκτείνει την εφαρμογή των κανόνων που έθεσαν τα μέλη της επί του συνόλου των παραγωγών της χώρας ή της εν λόγω περιοχής;

2. Κατά τη διαδικασία κατέθεσαν παρατηρήσεις οι διάδικοι στην κύρια δίκη, η γαλλική κυβέρνηση και η Επιτροπή. Οι παρεμβάσεις της τελευταίας και του Cerafel είναι ιδιαίτερα χρήσιμες. Πράγματι, οι εν λόγω παρεμβάσεις προσδιορίζουν με μεγάλη ακρίβεια τα στοιχεία του προβλήματος επί του οποίου καλείται να αποφανθεί το Δικαστήριο.

Η δίκη — μπορεί να πει κανείς — αφορά κυρίως την καταβολή των εισφορών που ο Le Campion οφείλει στη γεωργική επιτροπή δυνάμει υπουργικής αποφάσεως περί επεκτάσεως της εφαρμογής διατάξεων ως προς τα κουνουπίδια και τις αγκινάρες. Πάντως, κατ' αντιδιαστολή προς τις πρώιμες πατάτες, τα εν λόγω κηπευτικά υπάγονται στην κοινή οργάνωση αγοράς των οπωροκηπευτικών, η οποία επί του παρόντος διέπεται από τον βασικό κανονισμό 1035/72, της 18ης Μαΐου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/007, σ. 250)· συνεπώς, βάσει αυτού του κειμένου πρέπει καταρχάς να εξακριβώσουμε αν ένα εθνικό μέτρο όπως αυτό που επικαλείται το Cerafel είναι ή όχι νόμιμο. Ωστόσο μπορεί να παρατηρήσει κανείς ότι στον τομέα των οπωροκηπευτικών υφίσταται από το 1983 και *κοινοτικό* σύστημα με το οποίο επεκτείνεται η εφαρμογή κανόνων και το οποίο, μεταξύ άλλων, εμφανίζει πολλές ομοιότητες με το γαλλικό πρότυπο (κανονισμοί 3284/83 και 3285/83 της 14ης Νοεμβρίου 1983, ΕΕ L 325 σσ. 1 και 8). Η παρατήρηση είναι ακριβής. Πάντως, όσον αφορά τα κουνουπίδια και τις αγκινάρες το εν λόγω σύστημα τέθηκε σε ισχύ από την 1η Οκτωβρίου 1985· επομένως δεν μπορεί να επηρεάσει την ουσία του προβλήματός μας που αντιθέτως πρέπει να επιλυθεί βάσει των κοινοτικών αρχών που ίσχυαν όταν συνέβησαν τα περιστατικά της κύριας δίκης.

Ας εξετάσουμε λοιπόν τις αρχές αυτές. Η πρώτη συνάγεται από τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1035/72. Για το νομοθετικό όργανο των Βρυξελλών « η σύσταση ενώσεων παραγωγών, τα μέλη των οποίων υποχρεούνται να συμμορφώνονται προς ορισμένους κανόνες ιδίως σε θέματα εμπορίας », δεν θίγει τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως των οπωροκηπευτικών, αλλ' αντίθετα είναι δυνατό να συμβάλει αποτελεσματικά στην πραγματοποίηση των στόχων της.

Στο πλαίσιο συνεπώς της κοινής οργανώσεως, επιτροπές όπως το Cerafel έχουν πλήρες δικαίωμα υπάρξεως· ωστόσο, είναι γεγονός ότι τα άρθρα 13 και 15 του κανονισμού, καθορίζοντας τις αρμοδιότητες και τους περιορισμούς των εν λόγω επιτροπών, δεν προβλέπουν τίποτε ως προς τη δυνατότητα να επεκτείνεται, με πράξη της δημοσίας αρχής, η εφαρμογή των διατάξεων που θεσπίζονται από αυτές και επί

των παραγωγών που δεν συμμετέχουν σε ενώσεις. Με άλλα λόγια βρισκόμαστε ενώπιον νομοθετικού κενού το οποίο πάντως έχει καλυφθεί με απόφαση του Δικαστηρίου. Αντιμετωπίζοντας ένα ανάλογο από πολλές απόψεις πρόβλημα — τη νομιμότητα έναντι του κοινοτικού δικαίου μιας εθνικής διάταξης που επέβαλε σε συγκεκριμένους παραγωγούς την υποχρέωση να συμμετέχουν σε οργανισμό ο οποίος συστήθηκε με σκοπό την αύξηση της παραγωγής και των πωλήσεων μήλων και αχλαδιών — το Δικαστήριο αποφάνθηκε πράγματι ότι η διάταξη αυτή « δεν είναι δυνατό να θεωρείται ασυμβίβαστη προς τις διατάξεις [του κανονισμού 1035/72], εκτός εάν οι δραστηριότητες του οργανισμού είναι οι ίδιες αντίθετες προς τις διατάξεις αυτές » (απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1983, υπόθεση 222/82, Apple and Pear Development Council κατά Lewis, Συλλογή 1983, σ. 4083, 4122).

Αν εφαρμόσουμε τις σκέψεις αυτές στην προκειμένη περίπτωση μπορούμε να καταλήξουμε σ' ένα πρώτο αποτέλεσμα: ελλείψει ειδικών κοινοτικών διατάξεων πρέπει να θεωρείται νόμιμο ένα εθνικό σύστημα που εκτείνει τη συμμόρφωση προς τις υποχρεώσεις που θεσπίζει γεωργική ένωση στους παραγωγούς που δεν συμμετέχουν σ' αυτήν, υπό τον όρο ότι οι εν λόγω υποχρεώσεις καθαυτές ή οι συνέπειες που θα μπορούσαν να προκύψουν από την επέκταση της εφαρμογής τους δεν έρχονται σε αντίθεση με τις διατάξεις του κανονισμού 1035/72.

3. Κατόπιν αυτού και προκειμένου να άρουμε τις αμφιβολίες του δικαστηρίου της Βρετάνης δεν απομένει παρά να εξετάσουμε διεξοδικά, βάσει του κριτηρίου που καθορίσαμε, τους κανόνες που θέσπισαν οι γεωργικές ενώσεις και στους οποίους αναφέρεται η απόφαση της 27ης Ιουλίου 1966. Όσον αφορά τον πρώτο κανόνα — την υποχρέωση δηλώσεως των καλλιεργουμένων εκτάσεων — το Cerafel παρατηρεί ότι η συγκέντρωση στοιχείων ως προς την παραγωγή του επιτρέπει να διεξαγάγει έρευνες για τη βελτίωση της ποιότητας και των πωλήσεων των κηπευτικών και ότι τα αποτελέσματα των εν λόγω μελετών χρησιμοποιούν εν μέρει και οι παραγωγοί που δεν είναι μέλη της ένωσης. Με άλλα λόγια, η erga omnes ισχύς της διατάξεως αυτής ωφελεί ολόκληρο τον τομέα οπωροκηπευτικών της περιφέρειας· επομένως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αντίθετη προς την κοινή οργάνωση η οποία, ως γνωστόν, επιδιώκει ταυτόσημους σκοπούς [βλέπε υπό την έννοια αυτή την προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση 222/82, σημείο 1, στοιχείο α), του διατακτικού].

Ας περάσουμε στις διατάξεις ως προς την επιλογή, το βάρος και την ταξινόμηση των προϊόντων. Θα ήθελα καταρχάς να παρατηρήσω σχετικά ότι αφότου ιδρύεται κοινή οργάνωση αγοράς « τα κράτη μέλη οφείλουν να απέχουν από τη λήψη κάθε μέτρου » που μπορεί να παρεκκλίνει ή να παραβλάψει την αποτελεσματικότητά της (απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 1978, υπόθεση 83/78, Pigs Marketing Board κατά Redmond, ECR 1978, σ. 2347, 2372). Όσον αφορά δε την εκδικαζομένη υπόθεση, ο κοινοτικός νομοθέτης θέσπισε συγκεκριμένους κανόνες για την ποιότητα του κουνουπιδιού και της αγκινάρας (κανονισμοί 23 της 4ης Απριλίου 1962, ΕΕ ειδ. έκδ. 03/001, σ. 5, παράρτημα II, και 58 της 15ης Ιουνίου 1962, ΕΕ ειδ. έκδ. 03/001, σ. 37, παράρτημα I), δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό ένα σύστημα στο οποίο το Δικαστήριο αναγνώρισε « εξαντλητικό χαρακτήρα » (απόφαση στην υπόθεση 222/82, προαναφερθείσα, σημείο 1, στοιχείο γ), του διατακτικού). Ωστόσο οι κανόνες που θεσπίζει η επιτροπή είναι δυνατό να αποκλίνουν από το σύστημα αυτό· επομένως και η πράξη της εθνικής αρχής με την οποία αναπτύσσουν τα αποτελέσματά τους erga omnes είναι δυνατό να παρεκκλίνει από το εν λόγω σύστημα και για το λόγο αυτό να παραβιάζει την υποχρέωση προς παράλειψη στην οποία αναφέρθηκα.

Ακολουθούν η υποχρέωση πωλήσεως του συνόλου της παραγωγής δημοσίως και σε αγορές που έχει εγκρίνει το Cerafel καθώς και η υποχρέωση καταβολής εισφορών υπέρ του

συστήματος της « τιμής αποσύρσεως ». Η πρώτη — μπορεί να πει κανείς — έχει ως σκοπό την προστασία των παραγωγών-μελών από τις διαταραχές της αγοράς οπωροκηπευτικών της Βρετάνης στην οποία διαθέτουν σχεδόν αδιαμφισβήτητη ισχύ οι χονδρέμποροι και οι αποστολείς εμπορευμάτων. Αντίθετα, η επιβολή της δεύτερης υποχρεώσεως αποβλέπει στο να εμποδίσει τη μείωση των τιμών της αγοράς πέραν ενός ορίου (ακριβέστερα πέραν της τιμής αποσύρσεως), κάτω του οποίου καθίσταται οικονομικά συμφερότερη η ματαίωση της πωλήσεως και η καταβολή αποζημιώσεως στους παραγωγούς για τις μη πωληθείσες ποσότητες. Πάντως — μπορεί να προσθέσει κανείς — η επέκταση erga omnes της συμμορφώσεως προς τις υποχρεώσεις σταθεροποιεί ακόμη περισσότερο την αγορά παρέχοντας τη δυνατότητα στο Cerafel να ελέγχει όχι μόνο ολόκληρη την παραγωγή της περιφέρειας αλλ' ακόμη και την εμπορία της.

Λέγω αμέσως ότι δεν είναι δυνατό να υπάρξουν αμφιβολίες ως προς το σύννομο των σκοπών που επιδιώκουν οι δύο διατάξεις. Πράγματι, το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι η σύσταση ενώσεως παραγωγών συνεπάγεται για όσους συμμετέχουν σ' αυτή την υποχρέωση « εφαρμογής, σχετικά με την... εμπορία, των κανόνων που θεσπίζονται (από αυτήν) » και « πωλήσεως, (με τη διαμεσολάβησή της) του συνόλου της παραγωγής τους ». Εξάλλου ο κοινοτικός νομοθέτης εξέφρασε τη σκέψη ότι για να σταθεροποιηθούν οι τιμές θα πρέπει οι εν λόγω ενώσεις να παρεμβαίνουν « στην αγορά, επιβάλλοντας τιμή ... κάτω από την οποία τα προϊόντα των μελών τους θα αποσύρονται από την αγορά » (δωδέκατη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού). « Για τη χρηματοδότηση αυτών των μέτρων... », διευκρινίζει περαιτέρω το άρθρο 15, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του ίδιου κειμένου, « οι παραγωγοί-μέλη ιδρύουν ταμείο παρεμβάσεως που τροφοδοτείται με εισφορές καθοριζόμενες βάσει των ποσοτήτων που διατίθενται προς πώληση ».

Ωστόσο είναι γεγονός ότι οι εν λόγω διατάξεις, όπως συνάγεται και από το γράμμα τους, έχουν *περιορισμένο* πεδίο εφαρμογής: με άλλα λόγια αφορούν μόνο τις επιτροπές και τα μέλη της. Αντίθετα, η *γενική* κανονιστική ρύθμιση την οποία θέσπισε ο ίδιος νομοθέτης για τον τομέα των οπωροκηπευτικών στηρίζεται στην αρχή της ανοικτής αγοράς: της αγοράς δηλαδή στην οποία « έχει ελεύθερη πρόσβαση κάθε παραγωγός » και της οποίας η λειτουργία ρυθμίζεται αποκλειστικά από τα « όργανα που προβλέπονται (από την) κοινή οργάνωση » (απόφαση στην υπόθεση 83/78, προαναφερθείσα, σκέψη 57). Από τα ανωτέρω νομίζω ότι συνάγεται ότι οι κανόνες του Cerafel συμβιβάζονται με την εν λόγω οργάνωση ενόσω η εφαρμογή τους καταλαμβάνει μόνον όσους τους θέσπισαν. Η επέκταση της εφαρμογής τους erga omnes, θα κατέληγε πρακτικά στην υποκατάσταση του κοινού από το ειδικό σύστημα, την εφαρμογή του οποίου δεν αποδοκιμάζει ο βασικός κανονισμός· αντίθετα μάλιστα την ενθαρρύνει, επιθυμεί όμως να επιφυλάσσεται μόνο στα μέλη.

Στην περίπτωση ιδίως της υποχρεώσεως πωλήσεως του συνόλου της παραγωγής δημοσίως και στις αγορές που έχει εγκρίνει η επιτροπή, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή επέκταση διότι αυτό δεν θα επέτρεπε στους παραγωγούς που δεν είναι μέλη « να αγοράζουν και να πωλούν ελεύθερα... υπό τους όρους που θέτουν οι κοινοτικοί κανόνες ». Όσον αφορά δε το σύστημα της « τιμής αποσύρσεως », η εφαρμογή του στους παραγωγούς που δεν είναι μέλη είναι παράνομη, διότι τους εμποδίζει να επωφελούνται « *άμεσα* από τα μέτρα παρεμβάσεως ή οποιαδήποτε άλλα μέτρα ρυθ-

μίσεως της αγοράς που προβλέπει η κοινή οργάνωση» (απόφαση στην υπόθεση 83/78, προαναφερθείσα σκέψη 58, υπογράμμιση δική μου).

Πράγματι, θα ήθελα να υπενθυμίσω ότι, εκτός από το εν λόγω σύστημα, ο βασικός κανονισμός προβλέπει με το άρθρο 19 ένα σύστημα παρεμβάσεως που εφαρμόζεται σε όλους τους παραγωγούς, όταν οι κοινοτικές αρχές διαπιστώσουν ότι υφίσταται κατάσταση «σοβαρής κρίσεως». Ωστόσο, αν τυχόν επεκταθεί στο σύνολο των παραγωγών της Βρετάνης η εφαρμογή των κανόνων του Cerafel, θα προκαλέσει διαταραχή του *τρόπου λειτουργίας* του εν λόγω διπλού μηχανισμού· το σύστημα του άρθρου 19 — παρατηρεί ορθώς η Επιτροπή — δεν θα έχει πλέον κανένα λόγο υπάρξεως και η σταθεροποίηση της αγοράς θα επιτευχθεί σε επίπεδο ανώτερο από αυτό που προβλέπει η κοινή οργάνωση. Είναι προφανές ότι ελλείψει κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί της εν λόγω επεκτάσεως, συνέπειες αυτού του είδους πρέπει να θεωρούνται ασυμβίβαστες προς τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως.

Απομένει να ελεγχθεί η νομιμότητα της τελευταίας υποχρεώσεως που επέβαλε το Cerafel: η καταβολή εισφορών για τη διεξαγωγή των διαφημιστικών εκστρατειών που διοργανώνει η επιτροπή. Από τη δικογραφία συνάγεται ότι σημαντικό μέρος των κονδυλίων αυτών διατίθεται πράγματι για τη χρηματοδότηση ενός ταμείου που έχει σκοπό την προβολή των προϊόντων και την προώθηση των πωλήσεων, ενώ το υπόλοιπο χρησιμοποιείται για την κάλυψη των διαχειριστικών εξόδων της επιτροπής. Συνάγεται ακόμη ότι οι μη εγγεγραμμένοι παραγωγοί υποχρεούνται να καταβάλλουν το ήμισυ του ποσού που οφείλουν να καταβάλλουν τα μέλη.

Τούτου δοθέντος ενδείκνυται να επανέλθουμε στην απόφαση επί της υποθέσεως 222/82. «Όταν — αποφάνθηκε το Δικαστήριο — η εισφορά (ακριβέστερα επρόκειτο για την εισφορά εγγραφής στο Apple and Pear Development Council) προορίζεται για τη χρηματοδότηση οργανισμού, μερικές από τις δραστηριότητες του οποίου κρίνονται αντίθετες προς το κοινοτικό δίκαιο ...», οι διατάξεις του κανονισμού 1035/72 «αντιτίθενται στην υποχρέωση των παραγωγών (να την καταβάλλουν)»· πρόσθεσε δε ότι εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να κρίνει αν, ενόψει της σημασίας των εν λόγω δραστηριοτήτων, το γεγονός αυτό θίγει τη νομιμότητα της εισφοράς και πρέπει να οδηγήσει σε πλήρη ή μερική απαλλαγή [σημείο 3, στοιχείο γ), του διατακτικού]. Mutatis mutandis, επιβάλλεται να δοθεί η ίδια λύση και στην προκειμένη περίπτωση.

4. Επομένως η μέχρις αυτού του σημείου εξέταση μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι εκτός από την υποχρέωση που αφορά τη δήλωση των καλλιεργουμένων εκτάσεων, οι υποχρεώσεις που προβλέπει η υπουργική απόφαση ως προς τα κουνουπίδια και τις αγκινάρες βλάπτουν, αν η συμμόρφωση προς αυτές επεκταθεί σ' όλους τους παραγωγούς της περιφέρειας, την ορθή λειτουργία της κοινής οργανώσεως αγοράς και συνεπώς είναι ασυμβίβαστες προς τις διατάξεις του βασικού κανονισμού 1035/72.

Υπό τις συνθήκες αυτές περιττεύει να ελεγχθεί αν το επίδικο μέτρο είναι επίσης ασυμβίβαστο προς τους κανόνες ανταγωνισμού που προβλέπει η Συνθήκη της Ρώμης. Η εξέταση αυτή θα ήταν δικαιολογημένη ως προς την υπουργική απόφαση για τις πρώιμες πατάτες, δηλαδή για ένα προϊόν για το οποίο δεν υφίσταται επί του παρόντος κοινή οργάνωση. Αλλ' όπως υπενθύμισα ανωτέρω στο σημείο 2, η διαφορά μεταξύ του Cerafel και του Le Campion αφορά μόνο τη μη τήρηση των υποχρεώσεων ως προς την παραγωγή και την εμπορία των κουνουπιδιών. Κατά συνέπεια, αυτή η πλευρά του προβλήματος που υπέβαλε στο Δικαστήριο ο παραπέμπων δικαστής είναι ξένη προς την κύρια δίκη και μπορεί να μη ληφθεί υπόψη.

5. Βάσει των προηγουμένων σκέψεων προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση στο ερώτημα που διατύπωσε το Tribunal de grande instance του Saint-Brieuc με Διάταξη της 2ας Ιουλίου 1985, στο πλαίσιο της δίκης επί της αγωγής που άσκησε το Cerafel κατά του Le Campion.

Ελλείψει κοινοτικής διατάξεως που να επιτρέπει ρητά την επέκταση της εφαρμογής κανόνων που θέσπισε περιφερειακή επιτροπή παραγωγών συγκεκριμένου γεωργικού τομέα, οι διατάξεις του κανονισμού 1035/72 περί κοινής οργανώσεως της αγοράς οπωροκηπευτικών αντίκειται στη θέσπιση από κράτος μέλος διοικητικών μέτρων με τα οποία επιβάλλεται στους παραγωγούς που δεν μετέχουν στην εν λόγω επιτροπή η υποχρέωση να πωλούν το σύνολο της παραγωγής δημοσίως και σε αγορές που έχει εγκρίνει η τελευταία, να εφαρμόζουν τους κανόνες περί επιλογής, βάρους, ταξινομήσεως και εμφανίσεως και να τηρούν το σύστημα της τιμής αποσύρσεως.

Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να κρίνει αν, ενόψει της σημασίας των ασυμβίβαστων δραστηριοτήτων της επιτροπής, το γεγονός αυτό θίγει τη νομιμότητα των εισφορών που επιβλήθηκαν στους μη μετέχοντες σ' αυτήν παραγωγούς και πρέπει να οδηγήσει στην πλήρη ή μερική απαλλαγή τους.